

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 16Co/47/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3116215603
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Prikrylová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3116215603.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Prikrylovej a členiek senátu JUDr. Ivety Záleskej a JUDr. Ivce Čelkovej v spore žalobcu D. N., narodeného XX.XX.XXXX, trvalý pobyt P. S. XXX/XX, XXX XX R. A., zastúpeného Občianske združenie Centrum správnej pomoci Martin, so sídlom J.Š. Šikuru 4850/1, 038 61 Martin, IČO 51472236, proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO 35 792 752, právne zastúpenému Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO 47 233 516, o určenie neplatnosti zmlúv o úvere a iné, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č.k. 23Csp/40/2016-84 zo dňa 6. júna 2018, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II., ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2 893,32 eura do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, vo výroku III., ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadostučinenie v sume 500 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a vo výroku IV., ktorým žalobcovi proti žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %, p o t v r d z u j e .

Žalobcovi sa proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. konanie o určenie, že zmluvy o úvere sú neplatné, zastavil, výrokom II. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2 893,32 eura do troch dní od právoplatnosti rozsudku, výrokom III. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadostučinenie v sume 500 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a výrokom IV. priznal žalobcovi náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 %.

2. Podanou žalobou, po pripustení jej zmeny uznesením č.k. 23Csp/40/2016-53 zo dňa 24.1.2017, sa žalobca domáhal, aby súd určil, že zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 2.5.2012 a zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 2.5.2012 sú neplatné. Zároveň žiadal, aby súd uložil žalovanému povinnosť vydať žalobcovi zo zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX bezdôvodné obohatenie vo výške 1 934,18 eur, vydať žalobcovi zo zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX bezdôvodné obohatenie vo výške 1 930,19 eur a zaplatiť mu primerané finančné zadostučinenie v sume 500 eur v zmysle § 3 zákona č. 250/2007 Z.z.

3. Písomným podaním, ktoré došlo súdu prvej inštancie dňa 23.5.2017, zobral žalobca v časti o určenie neplatnosti zmlúv o revolvingovom úvere žalobu späť. Súd prvej inštancie konanie v tejto časti podľa § 145 ods. 2 CSP zastavil (výrok I. rozsudku súdu prvej inštancie).

4. Zistený skutkový stav, preukázaný vykonaným dokazovaním a námietku premlčania vznesenú žalovaným, právne posúdil súd prvej inštancie podľa § 497 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a/, b/, § 9 ods. 1, § 9 ods. 2 písm. f/, § 11 ods. 1 písm. a/ zákona č. 129/2010 Z.z. v znení ku dňu uzavretia zmlúv o revolvingovom úvere, § 451 ods. 2, § 456, § 43c ods. 2, § 46 ods. 2, § 53 ods. 1, 3, § 100 ods. 1, § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka a podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie zistil, že na základe zmlúv o spotrebiteľských úveroch č. XXXXXXXXXXXX a č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 2.5.2018 žalovaný poskytol žalobcovi peňažné prostriedky v sume 2 x 1284,25 eur a žalobca sa ich zaviazal splácať v pravidelných 42 mesačných splátkach po 80,37 eur každú zmluvu. Zmluvy spĺňajú náležitosti zmluvy o úvere definované v § 497 Obchodného zákonníka a záväzkové vzťahy medzi účastníkmi sú vzťahmi zo zmlúv o úvere podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, ktorý predstavuje tzv. absolútny obchod. Napriek uvedenému je nutné vec posúdiť i podľa ustanovení spotrebiteľského práva. Žalovaný pri uzavieraní zmlúv vystupoval v rámci výkonu svojej podnikateľskej činnosti a žalobca v čase uzavretia zmluvy nekonal v súvislosti s výkonom svojej podnikateľskej alebo inej obchodnej činnosti. Predmetné zmluvy sú zmluvami o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Na predmetné úverové zmluvy sa tak vzťahuje zákon č. 129/2010 Z.z. Zmluvy musia obsahovať náležitosti stanovené v § 9 tohto zákona. Súd po preskúmaní veci zistil, že zmluvy o spotrebiteľskom úvere neobsahujú všetky zákonom o spotrebiteľských úveroch vyžadované náležitosti. Citovaný zákon je predpisom verejného práva, ktorý stanovuje práva a povinnosti veriteľa a zároveň následky ich porušenia. Vo vyššie citovanom § 9 ods. 2 zákon stanovuje povinné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, vrátane údajov o termíne konečnej splatnosti úveru (§ 9 ods. 2 písm. f/). Zmluvy o úvere tento údaj neobsahujú. V dôsledku toho je úver z oboch zmlúv bezúročný a bez poplatkov. K námietke žalovaného, že údaj je zahrnutý v oznámení o schválení úveru, ktorý je v zmysle zmluvných dojedaní súčasťou zmluvy o úvere, súd prvej inštancie uviedol, že zákon stanovuje, že tento údaj má byť súčasťou zmluvy. Musí byť teda prijatý oboma zmluvnými stranami, čo v danom prípade nebolo splnené. Zmluvu o spotrebiteľskom úvere je možné uzatvoriť iba v písomnej forme a preto sa vyžadovalo, nakoľko žiadosť podpísaná spotrebiteľom neobsahovala údaj o konečnej splatnosti, aby došlo zo strany spotrebiteľa k podpisaniu, k prijatiu aspoň v oznámení o schválení úverov. Oznámenie nemohlo byť a ani nebolo súčasťou zmluvy spolu s údajom o konečnej splatnosti úveru, nakoľko v čase, keď spotrebiteľ podpisoval žiadosť o poskytnutie úveru, mu ešte nebol známy obsah oznámenia o schválení úveru, keď ho žalovaný mal doručiť spotrebiteľovi až po schválení jeho žiadosti. Až následnou písomnou akceptáciou tohto oznámenia spolu s údajom konečnej splatnosti, ktorý pritom dostatočne nahrádza údaj splatnosti poslednej splátky by bolo možné mať zato, že strany sa dojednali na údaj o konečnej splatnosti (§ 43c ods. 2, § 46 ods. 2 Občianskeho zákonníka). K akceptácii tohto oznámenia v písomnej forme nedošlo, preto nemožno mať zato, že zmluvy tento údaj obsahujú. Ak by aj došlo ku konkludentnej akceptácii tohto termínu končenej splatnosti nebola by dodržaná písomná forma zmluvy o úvere, v dôsledku čoho by bol úver taktiež bezúročný a bez poplatkov (§ 46 ods. 2 OZ).

5. V súvislosti s rozsudkom Súdneho dvora Európskej únie C-42/15 súd prvej inštancie uviedol, že Súdny dvor rozhodol, že sankcie za neuvedenie niektorých náležitostí uvádzaných v smernici o spotrebiteľských úveroch musia byť primerané, teda, že nie každé neuvedenie údajov v zmluve o úvere má viesť k bezúročnosti a bezpoplatkovosti tejto zmluvy. V prípade, ak zákon, ktorý takúto smernicu transponoval nespĺňa takúto požiadavku, je potrebné s ohľadom nato, že do vnútroštátneho práva prevzatá smernica už nemôže mať priamy účinok, sa pokúsiť vyložiť zákon (vnútroštátne právo) v súlade s touto smernicou, t.j. vykladať zákon eurokonformne. Avšak eurokonformný výklad nie je neobmedzený. Medzou eurokonformného výkladu je rešpekt k všeobecným právnym zásadám, ktoré nemôže eurokonformný výklad porušovať; súd aplikujúci právo sa nemôže uchýliť k eurokonformnému výkladu, ktorý by bol contra legem (rozsudok Súdneho dvora C-268/06 bod 100 a rozhodnutia v bode uvedené). V danej veci zákon o spotrebiteľských úveroch vyslovene pod sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti vyžadoval uvedenie aj termínu konečnej splatnosti úveru, pričom žiadnym výkladom iba výkladom, ktorý by bol contra legem, t.j. proti samotnému zneniu zákona, by bolo možné nepovažovať úver za bezúročný a bez poplatkov, čo nie je prípustné, nakoľko by to bolo v rozpore s jasným zrozumiteľným znením zákona, a tým pádom v rozpore s požiadavkou právnej istoty.

6. Vzhľadom k tomu, že zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 2.5.2012 neobsahujú povinné údaje podľa § 9 ods. 2 písm. f/ zákona o spotrebiteľských úveroch, termín konečnej splatnosti úveru, považuje sa úver z oboch zmlúv v zmysle § 11 ods. 1 písm. b/ citovaného zákona za bezúročný a bez poplatkov.

7. K tvrdeniu žalovaného, že dohoda o poskytnutí služby je samostatná individuálna dohoda súd prvej inštancie uviedol, že toto žalovaný nepreukázal. Za individuálne dojednanie sa považuje aj také ustanovenie, ktoré síce pripravil dodávateľ, ale spotrebiteľ mal reálnu možnosť ho neprijať, odmietnuť ho bez toho, aby to malo za následok zhoršenie jeho postavenia v zmysle zániku zmluvy, resp. jej neuzavretia. Žalovaný toto nepreukázal, pričom na preukázanie individuálneho dojednania ho ťažilo dôkazné bremeno v zmysle § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Aj keď je dohoda o poskytnutí služby osobitne vyčlenená v zmluvách o úveroch s osobitným priestorom na podpis zmluvných strán, nie je vôbec preukázané, že v prípade, ak by dlžník nesúhlasil s touto dohodou, či by došlo k uzavretiu zmluvy úverovej, teda či by spotrebiteľ dosiahol uzavretie úverovej zmluvy aj v prípade nepodpisania tejto dohody.

8. Ako vyplýva z úverových zmlúv, návrh týchto dodávateľom vypracovaných formulárových zmlúv ako prvý podával spotrebiteľ, nakoľko ho prvý podpísal a až nasledujúce dni tento návrh úverovej zmluvy spolu dohodou o poskytnutí služby svojim podpisom prijal veriteľ (§ 46 ods. 2 OZ), ktorý tak v čase, keď úverovú zmluvu prijímal (podpisoval) už mal preukázané, že spotrebiteľ - žalobca - dlžník už dohodu o poskytnutí služby podpísal. Nakoľko je úver bezúročný a bez poplatkov, žalovaný nemal nárok na tento poplatok - cenu za túto službu, nie z titulu neprijateľnosti v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ale z titulu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

9. Žalovaný tak od žalobcu nemohol zo zmlúv o úvere požadovať žiaden úrok a žiadne poplatky s ohľadom na § 11 ods. 1 písm. a/ zákona č. 129/2010 Z.z. Žalobca bol povinný vrátiť žalovanému len poskytnutú istinu. Žalobca uhradil žalovanému viac ako istiny úverov, keď poskytnutú istinu oboch úverov preplatil celkovo o 3 864,37 eur. Suma 3864,37 eur predstavuje bezdôvodné obohatenie u žalovaného. Žalovaný vzniesol námietku premlčania. V prípade bezdôvodného obohatenia sa právo na jeho vydanie premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. O týchto skutočnostiach sa oprávnený dozvie vtedy, keď pozná skutkové okolnosti, z ktorých možno usudzovať na získanie bezdôvodného obohatenia na jeho úkor. Žalobca mal skutkové vedomosti o tom, že preplatil istinu už dňom jej preplatenia, nakoľko to preukazujú výkazy jeho úhrad.

10. Z dôvodu vznesenia námietky premlčania žalovaným nemožno nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia žalobcovi priznať v časti, v ktorej je jeho nárok premlčaný. Nakoľko žalobca uplatnil nárok až 2.9.2016, má nárok iba na vydanie nepremľčanej časti bezdôvodného obohatenia, teda na platby ktoré vykonal pred uplynutím 2-ročnej premlčacej lehoty, t.j. na platby, ktoré vykonal po 2.9.2014. V období po 2.9.2014, t.j. od 11.9.2014 do 2.9.2016 uhradil žalovanému sumu 18 x 80,37 eur, t.j. 1446,66 eur na úver č. XXXXXXXXXX a na úver č. XXXXXXXXXX období po 2.9.2014, t.j. od 11.9.2014 do 2.9.2016 uhradil žalovanému sumu 18 x 80,37 €, t.j. 1446,66 eur. Výška nepremľčaného bezdôvodného obohatenia tak predstavuje sumu 2 893,32 eur, ktorú súd prvej inštancie žalobcovi priznal (§ 456 Občianskeho zákonníka).

11. K primeranému zadosťučineniu súd prvej inštancie uviedol, že na to, aby súd primerané zadosťučinenie priznal je potrebné, aby spotrebiteľ, žalobca, úspešne uplatnil porušenie práva ustanoveného právnymi predpismi. V danej veci spotrebiteľ uplatnil nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vzniknutom porušením práva úspešne, čím je zákonná podmienka splnená. Súd prvej inštancie považoval za primeranú sumu žiadanú žalobcom 500 eur s poukazom na to, že v dôsledku bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru žalobca preplatil úver o sumu 3 864,37 eur, pričom v dôsledku premlčania mu súd priznal nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 2 893,32 eur, t. j. v sume o približne 1 000 eur nižšej, ktorú aj toto primerané zadosťučinenie kompenzuje.

12. Žalobcovi ako úspešnej strane sporu priznal súd prvej inštancie náhradu trov konania v rozsahu 100 % podľa § 255 ods. 1 CSP.

13. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote žalovaný odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP. S poukazom na obsah odsekov 37. a 38. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, žalovaný tvrdil, že všeobecne platí, že pre to, aby nejaká zmluva vznikla, musí mať obligatórne náležitosti ustanovené právnym poriadkom. Ak tieto dodržané nie sú, potom nedochádza k vzniku zmluvy. Ak však ide o iné ako obligatórne náležitosti (t.j. fakultatívne), potom absencia takýchto fakultatívnych dojednaní (či už pre ich neplatnosť, nedojednanie a pod.) má za následok len to, že takéto dojednania nie sú platné. Ich nedodržanie ale nemá za následok nevzniknutie zmluvy (napr. Fekete, I.: Občiansky zákonník. Komentár. EPOS. 2007, str. 119). Určenie podstatných zložiek právneho úkonu pre úverovú zmluvu vyplýva z § 493 Obchodného zákonníka. V uvedenej súvislosti žalovaný poukazuje na to, že otázka obligatórných náležitostí zmluvy

o spotrebiteľskom úvere bola až donedávna posudzovaná rôzne, pričom k zjednoteniu rozhodovacej praxe súdov Slovenskej republiky podstatne prispelo konanie pred Súdny dvorom Európskej únie vo veci C-42/15. Súdny dvor Európskej únie vo výroku 4 predmetného konania vyslovil pre toto konanie podstatnú vec: Článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Ide o pravidlo výkladu, ktoré treba rešpektovať a skúmať, či tá ktorá náležitosť (aj keby v zmluve nebola uvedená, čo pre prípad zmluvného vzťahu žalovaný popiera) ešte neznamená, že úver je bezúročný. Bezúročný môže byť len vtedy, ak ide o náležitosť, ktorej neuvedenie je spôsobilé objektívne spochybníť rozsah záväzku spotrebiteľa. Rozsah záväzku spotrebiteľa definujú iné ukazovatele : celková čiastka, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť, RPMN a výška úveru. Termín konečnej splatnosti nepredstavuje v zmysle uvedeného takú náležitosť, ktorá by bola spôsobilá ovplyvniť rozsah záväzku spotrebiteľa ani jeho rozhodnutie o vstupe do úverového vzťahu so žalovaným - termín konečnej splatnosti možno navyše bez problémov odvodiť od počtu splátok úveru. Súdny dvor uvádza, že ohľadne splatnosti splátok nie je potrebné, aby zmluva uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok (výrok II rozsudku v spomenutej veci). Logickým dôsledkom a prepojením tohto záveru s náležitosťou „termín konečnej splatnosti“ je to, že postačuje také uvedenie údajov, ktoré termín konečnej splatnosti umožňuje identifikovať na základe v zmluve uvedených údajov, čo bolo zo strany žalobcu splnené - žalobca mal objektívnu vedomosť o tom, kedy nastáva termín splatnosti prvej i poslednej splátky úveru (vychádzajúc z počtu splátok a obsahu Oznámenia veriteľa

o schválení úveru a Splátkového kalendára). Oznámenie veriteľa o schválení úveru predstavuje dokument, ktorý má informatívnu povahu a ktorý je iba potvrdením už dojednaných náležitostí medzi zmluvnými stranami, ktoré sú obsahom samotnej zmluvy. Cieľom predmetnej listiny je predovšetkým informovanosť spotrebiteľa titulom zhrnutia už dohodnutých zmluvných údajov. V spomínanom oznámení sa nenachádzajú žiadne „nové“ údaje, ktoré by mali z pohľadu povinnosti uvádzania obligatórných zákonných údajov

v spotrebiteľskom úvere reálny právny význam. Za uvedeného predpokladu teda možno hovoriť o tom, že oznámenie spresňuje obsah v zmluve už dohodnutých náležitostí, ktoré predstavujú skutočne podstatné zložky právneho úkonu (essentialia negotii), pričom zároveň obsahuje aj ďalšie náležitosti, ktoré však nie sú podmienkou pre platnosť predmetného právneho úkonu. Podľa názoru žalovaného z obsahu záverov súdu prvej inštancie je nepreukázateľné, na základe akých dôvodov by oznámenie o schválení úveru nemohlo predstavovať súčasť zmluvy, nakoľko v uvedenom prípade nejde o postup, na ktorom by sa strany nemohli dohodnúť; rovnako tak nejde o postup, ktorý by odporoval zákonu. V tejto súvislosti žalovaný poukázal tiež na to, že závery označeného rozhodnutia Súdneho dvora EÚ zohľadnil zákonodarca aj v novele zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorá bola Národnou radou SR schválená dňa 12.10.2017. Zákonom, ktorý sa mení a dopĺňa zákon o bankách a ďalšie právne predpisy (medzi nimi aj zákon o spotrebiteľských úveroch) bolo schválené okrem iného aj to, že (bod 32) „V § 9 ods. 2 písm. d/ sa vypúšťajú slová „a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. Dôvodom prijatia úpravy bolo zosúladenie zákona

so smernicou 2008/48/ES. Z toho je zrejmé, že požiadavka na uvádzanie „termínu konečnej splatnosti“ je požiadavkou nad rámec smernice (v zmysle rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, bod 58 : Uvedené ustanovenie by sa však nemalo vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 uvedenej smernice) a s jej uvádzaním či neuvádzaním ani nie je možné priamo spájať následok

v podobe bezúročného charakteru poskytnutého úveru. S poukazom na obsah odseku 40.-42 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie žalovaný uviedol, že už v minulosti vo svojich vyjadreniach poukázal na to, že uzatvorenie predmetnej dohody nepredstavovalo podmienku poskytnutia úveru, čo vyplýva zároveň aj zo skutočnosti, že výška odplaty za jej uzatvorenie nebola zahrnutá do celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, ako aj z obsahu samotnej dohody, jej grafického odlíšenia, osobitnej podpisovej doložky a výslovného poučenia. Závery súdu prvej inštancie nie sú založené na relevantných právnych predpokladoch, ale na domnienkach bez vecného opodstatnenia. K uzatvoreniu dohody a odplate za jej uzatvorenie sa pritom vyjadril v nedávnej rozhodovacej činnosti aj Krajský súd v Banskej Bystrici v rozsudku zo dňa 27.3.2018 sp.zn. 43CoSr/1/2018 : „Odvolací súd sa nestotožnil ani s právnym názorom súdu prvej inštancie o tom, že žalovaný mal do základu pre výpočet výšky RPMN započítať žalobcom namietanú sumu 215,75 Eur ako plnenie

v zmysle Dohody o poskytnutí služby upravenej v bode 8.1 zmluvy o revolvingovom úvere ... Je potrebné uviesť, že žalobca pri podpísaní Dohody o poskytnutí služby ... musel presne vedieť, prečo túto dohodu a za akých podmienok podpisuje. Nešlo pritom o žiadne povinnosti, ktoré by mu žalovaný nanucoval alebo podsúval, pretože sa mohol rozhodnúť, že o odklad splátok záujem nemá ... Z obsahu Dohody pod bodom 8. zmluvy a jej umiestnenia na poslednej strane zmluvy o revolvingovom úvere nesporne vyplýva, že sa jednalo

o samostatný právny úkon, oddelený od predmetu Zmluvy, keďže poskytnutie revolvingového úveru na tejto Dohode o odklade splátok žiadnym spôsobom nezáviselo.“ Žalovaný namietal, že v odôvodnení rozsudku absentuje určenie okamihu, v ktorom sa mal žalobca dozvedieť o bezdôvodnom obohatení žalovaného. Ak súd prvej inštancie priznáva žalobcovi nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia z úhrad realizovaných v lehote 2 rokov pred podaním žaloby, podľa jeho názoru, nie je uvedený postup v súlade so zásadami, na ktorých je inštitút námietky premlčania pri uvedenom nároku založený, nakoľko celá podstata určovania subjektívnej premlčacej lehoty by týmto postupom stratila reálny a praktický význam neuvedením pevne stanoveného dátumu, v ktorom mala začať plynúť. Žalobca nepreukázal, kedy sa mal dozvedieť o údajnom nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, čím nepreukázal ani dôvodnosť uplatneného nároku. Vychádzajúc z dôvodov, na ktorých zakladá žalovaný odvolanie, nepovažuje priznanie nároku na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia za dôvodné, pretože konaním žalovaného nedošlo k žiadnemu porušeniu práva spotrebiteľa. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietne, eventuálne, aby rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

14. Žalobca vo vyjadrení zo dňa 19.9.2018 k odvolaniu uviedol, že dôvody odvolania popiera, rozsudok súdu prvej inštancie považuje za vecne správny. V spotrebiteľskej zmluve chýba zákonom vyžadovaná náležitosť podľa platného zákona č.129/2010 Z.z. o úveroch v znení do 30.4.2018, termín konečnej splatnosti. Žiadateľ o úver ešte pred podpisom zmluvy musí vedieť presný termín kedy končí so splácaním úveru a to deň, mesiac a rok. K termínu konečnej splatnosti sa žiadateľ o úver nemá ako dopracovávať výpočtom ani výkladom. Zmluva ešte pred podpisom zmluvy musí byť jasná, zrozumiteľná, určitá. Neurčitosť spotrebiteľskej zmluvy v niektorej zákonom vyžadovanej náležitosti spôsobuje, ako keby náležitosť nebola v zmluve uvedená. Žalobca poukázal na viaceré rozsudky krajských súdov, v ktorých tieto súdy vyslovili názory o tom, že neurčitosť niektorej z náležitostí má ten istý účinok, ako keby uvedenú náležitosť zmluva neobsahovala, pretože zmyslom a účelom úpravy spotrebiteľských úverov v čase uzatvorenia zmluvy je dosiahnuť pravdivé informácie pre spotrebiteľa, že konečná splatnosť musí byť v zmluve uvedená spôsobom umožňujúcim spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátum trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti, ktorý má byť zásadne vyjadrený ako deň, mesiac, rok a podobne a nie je možné ho nahradiť ani výpočtom podľa počtu splátok, že oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi je jednostranne podpísaný dokument s tým, že len to sa považuje za zmluvu alebo súčasť zmluvy čo je obojstranne podpísané zmluvnými stranami (rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 22.3.2017 sp.zn. 17Co/914/2015, Krajského súdu Žilina zo dňa 28.3.2018 sp.zn. 8Co/373/2011, Krajského súdu Žilina zo dňa 31.1.2018 sp.zn. 11Co/149/2018). Ročná úroková sadzba cca 10 je v rozpore s dobrými mravmi, astronomická, úžernícka. Preto žalovaný nemá na úrok nárok, cca 70 ročná úroková sadzba je neplatný právny úkon podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Poukázala na to, že rozsudok Súdneho dvora C-42/15 vo veci Home Credit, a.s. a Klára Bíroová je adresovaný zákonodarcovi Slovenskej republiky. Žalobca dal do pozornosti rozsudky krajských súdov : Krajský súd Trnava sp.zn. 9Co/204/2017, Krajský súd Trnava sp.zn. 23Co/130/2017, Krajský súd Trenčín sp.zn. 27Co/136/2011, Krajský súd Košice sp.zn. 2Co/61/2017, Krajský súd Nitra sp.zn. 7Co/53/2017, Krajský súd Prešov sp.zn. 21Co/104/2016, Krajský súd Prešov sp.zn. 3Co/197/2016,

Krajský súd Banská Bystrica sp.zn. 13Co/208/2017, Krajský súd Žilina sp.zn. 11Co/183/2017, Krajský súd Žilina sp.zn. 7Co/99/2017, sp.zn.10Co/112/2017, sp.zn. 11Co/164/2017, sp.zn. 7Co/231/2017, sp.zn. 11Co/219/2017 a sp.zn. 8Co/373/2017, v ktorých odvolacie súdy vyslovili, že mesačná splátka musí byť rozlíšená v spotrebiteľských zmluvách na výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, ktorú v čase uzatvorenia zmluvy vyžadoval zákon. Spotrebiteľ musí mať možnosť rozpoznať členenie konkrétnej splátky na istinu, úroky a poplatky. Táto informácia je pre spotrebiteľa obzvlášť dôležitá z dôvodu, aby vedel, aká časť splátky pripadá na úhradu istiny a ktorá časť na úhradu poplatkov, prípadne úrokov, a teda či úhradou splátok sa znižuje i istina poskytnutého úveru alebo celá časť splátky pripadá iba na úhradu úrokov a poplatkov a pod. Tieto súdy tiež vyslovili názor, že rozsudok Súdneho dvora C-42/15 je adresovaný zákonodarcovi SR a na predmetný úver nemá priamy ani nepriamy účinok, taktiež ani smernica. V prípade zákona č. 129/2010 Z.z. ide o všeobecne záväzný právny predpis o sile zákona, ktorý je pre účastníkov aj pre súd záväzný. Pokiaľ v osobitnom konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky tento súd neskonštatoval nesúlad uvedeného právneho predpisu s Ústavou Slovenskej republiky a tento nestratil účinnosť, súd je povinný tento predpis aplikovať. Poplatok za spracovanie úveru súdy hodnotili ako zmluvnú podmienku za vedľajšie plnenie, ktoré slúži výlučne v prospech dodávateľa [Rozhodnutie Vrchného krajského súdu v Brandeburgu (Brandenburgisches Oberlandesgericht) zo 21.6.2006, č.k. 7U 17/06], v dôsledku čoho je neprijateľná, a teda neplatná. Tento poplatok v danom prípade slúži len záujmom veriteľa - žalovaného, aby sa viac obohatil bez právneho dôvodu. Po materiálnej stránke nebolo žalobcovi ako spotrebiteľovi v súvislosti s poplatkom nič dodané. Žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny.

15. V ďalších vyjadreniach, žalovaný zo dňa 18.10.2018 a žalobca zo dňa 15.11.2018, títo zhodne uviedli, že zotrvávajú na doterajších svojich vyjadrenia vo veci.

16. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana v spore, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané podľa § 359 a § 262 ods. 1 CSP, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363 CSP s uvedením dôvodov odvolania vo veci samej, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

17. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné vo výroku ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď v danej veci nezistil dôvod k tomu, aby zopakoval alebo doplnil dokazovanie vykonané pred súdom prvej inštancie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem. Vychádzal zo skutkových zistení ustálených v konaní súdom prvej inštancie (§ 383 CSP).

18. Za aplikácie § 380 ods. 2 CSP posudzoval odvolací súd z úradnej povinnosti, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci, a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP. Vychádzajúc z obsahu súdneho spisu odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie dodržal v konaní procesné predpisy upravujúce procesný postup o povinnom poučení strany v spore o procesných právach a o procesných povinnostiach, o predvolávaní na nariadené pojednávania za účelom prejednávania veci, pri vykonávaní dokazovania a procesný postup pred skončením dokazovania. Rozsudok súdu prvej inštancie obsahuje náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP. Postupom súdu prvej inštancie nedošlo k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý znemožnil stranám uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

19. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, zaoberal sa tvrdeniami a dôkazmi strán v spore, dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami podľa § 191 CSP a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, keď s poukazom na ním citované ustanovenia Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka, zákona č. 250/2007 Z.z. a zákona č. 129/2010 Z.z. v znení ku dňu uzatvorenia zmluvy o úvere, žalobe o uplatnených nárokoch žalobcu vyhovel a žalobcovi ako úspešnej strane sporu priznal proti žalovanému

nárok náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil v súlade s požiadavkami § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd sa stotožňuje s dôvodmi uvedenými v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 2 CSP a v rámci postupu podľa § 387 ods. 3 CSP uvádza :

20. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP . Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie.

21. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

22. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

23. K odvolacím tvrdeniam žalovaného k otázkam obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, bezúročnosti úveru, termínu konečnej splatnosti úveru a uvedeniu počtu splátok úveru v spojení ich splatnosťou s poukazom na charakter údajov uvedených v oznámení veriteľa o schválení úveru, prípadne v splátkovom kalendári, ktoré žalovaný založil na názoroch a záveroch rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15, odvolací súd, zhodne so súdom prvej inštancie (odsek 38. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie) uvádza, že uvedený rozsudok vo veci Home Credit Slovakia, a.s. proti Klára Biroová nie je spôsobilý zmeniť napadnutý rozsudok. Pri konflikte smernice a vnútroštátneho zákona členského štátu musia vnútroštátne súdy v prvom rade skúmať, či môžu smernici priznať priamy účinok. Nakoľko v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený, vnútroštátne súdy musia skúmať, či môžu smernici priznať aspoň účinok nepriamy, teda či môžu zákon vykladať eurokonformne. Tento nepriamy účinok smernice, a teda eurokonformný výklad zákona však nie je absolútny, pretože takýto výklad nemôže nahradiť výslovné znenie zákona, pretože by sa jednalo o výklad contra legem.

24. Na spochybnenie záverov súdu prvej inštancie, uvedených v odsekoch 37. a 39. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, že v dôsledku absencie termínu konečnej splatnosti úverov podľa § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z.z. v znení platnom a účinnom v čase uzatvorenia zmlúv dňa 4.5.2012, sú úvery bezúročné a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. a/ citovaného zákona, odvolacie tvrdenia žalovaného neobstoja. Skutočnosť, že zmluvy o úvere neobsahujú údaj o termíne konečnej splatnosti úveru, nemožno nahradiť úvahami, že termín konečnej splatnosti úveru možno odvodiť od ďalších údajov zmluvy, konkrétne od počtu a splatnosti splátok úveru. Podľa § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z.z. zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Zákon teda striktné, jasne, zrozumiteľne a bez pochyb vyžaduje, aby termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru obsahovala zmluva o spotrebiteľskom úvere. Nie je prípustné, aby si spotrebiteľ musel údaj o termíne konečnej splatnosti úveru sám odvodzovať od iných zmluvných údajov. Takýto postup by neslúžil ochrane spotrebiteľa, pre ktorú zákon náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere stanovil.

25. S tvrdením žalovaného, že oznámenie veriteľa o schválení úveru má informatívny charakter sa možno stotožniť vrátane toho, že predstavuje potvrdenie veriteľa o dohodnutých náležitostiach uzatvorenej zmluvy. So zdôraznením tohto informatívneho charakteru je oznámenie veriteľa len jednostranným úkonom bez právneho účinku na obsah a údaje uvedené v zmluve o úvere, ktorá

sa ako dvojstranný právny úkon v obligatórnej písomnej forme stáva pre účastníkov záväzkového vzťahu záväzná, platná a účinná podpismi oboch zmluvných strán, keď podpisy konajúcich osôb sú súčasťou písomnej formy. Oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi zo dňa 4.5.2012 týkajúce sa schválenia úverov, ktoré boli žalobcovi poskytnuté zmluvami o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX a č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 4.5.2012 nie sú súčasťou zmlúv ako tvrdí žalovaný s poukazom na čl. 7 bod 7.1. zmluvných dojednaní. V tomto smere odvolací súd považuje názory súdu prvej inštancie uvedené v odseku 37. odôvodnenia jeho rozsudku za správne a dostatočné, bez nutnosti ich ďalšieho odôvodňovania v rozhodnutí odvolacieho súdu. Odvolacie tvrdenie žalovaného je nedôvodné a bez vplyvu na správnosť, preskúmateľnosť a presvedčivosť odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie.

26. Odvolacie tvrdenia žalovaného týkajúce záveru súdu prvej inštancie o nedostatočnom preukázaní individuálneho uzatvorenia dohody o poskytnutí služby, že táto dohoda nebola podmienkou poskytnutia úveru a výška odplaty za túto službu nebola zahrnutá do celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, vyhodnotil odvolací súd taktiež ako nedôvodné. Žalovaného vystupujúceho v záväzkovom vzťahu v postavení dodávateľa v súvislosti s individuálnym uzatvorením dohody o poskytnutí služby (rovnako aj s uzatvorením zmluvy o úvere) zaťažuje povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť (§ 53

ods. 3 Občianskeho zákonníka), zvlášť za situácie, že táto dohoda tvorí súčasť textu zmlúv o revolvingovom úvere. Žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie ani v odvolacom konaní netvrdil žiadne skutkové okolnosti, ktoré by mali vplyv a mohli ovplyvniť skutkové zistenia súdu prvej inštancie a závery súdu vyjadrené v odsekoch 40. - 42. odôvodnenia jeho rozsudku. Žalovaný bol povinný tvrdiť a preukázať, že žalovaný v postavení spotrebiteľa mal reálnu možnosť dohodu neprijať a odmietnuť jej uzatvorenie bez toho, aby to malo za následok zhoršenie jeho postavenia v záväzkových vzťahoch založených zmluvami o revolvingovom úvere.

27. Tvrdenia žalovaného, ktoré sa týkali uzatvorenia dohody o poskytnutí služby s tým, že táto dohoda nepredstavovala podmienku poskytnutia úveru, vrátane tvrdenia, že výška odplaty za jej uzatvorenie nebola zahrnutá do celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, s prihliadnutím na jej obsah, grafické odlíšenie, osobitnú podpisovú doložku a výslovné poučenie, vyhodnotil odvolací súd ako formalistické, v príkrom rozpore so zmyslom a účelom právnej úpravy ochrany spotrebiteľa. Táto ochrana je založená na pozitívnom záväzku Slovenskej republiky z medzinárodnej zmluvy o fungovaní Európskej únie prispievať aktívnou ochranou (slabšieho) spotrebiteľa k vyššej kvalite života ľudí v európskom hospodárskom priestore ako jednej z hlavných politík Európskej únie. Žalovaný netvrdil a nepreukázal, že v procese uzatvárania zmluvy o úvere skutočne nedošlo k viazaniu uzatvorenia dohody na predmetnú „službu“. V zmysle rozhodovacej činnosti Súdneho dvora EÚ je pritom za nekalú potrebné považovať prax, ktorá vytvára dojem, že ponúka spotrebiteľovi vedľajšiu službu, pričom však odplata za túto službu je súčasťou celkových úverových nákladov spotrebiteľa a veriteľ ňou v skutočnosti podmieňuje poskytnutie spotrebiteľského úveru. Nekalou obchodnou praxou je tiež prezentovanie zmluvy o spotrebiteľskom úvere a druhej zmluvy ako nezávislých transakcií. Napokon, aj samotná neprimeranosť odmeny za službu, ktorá nie je hlavným predmetom zmluvy, môže za určitých podmienok (pri neposkytnutí jasných a zrozumiteľných informácií) spôsobiť nekalosť obchodnej praxe (napr. rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-26/2013 Kásler a Káslerné Rábai).

28. Odvolací súd preskúmal odvolacie tvrdenie žalovaného o tom, že v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie absentuje určenie okamihu, v ktorom sa mal žalobca dozvedieť o bezdôvodnom obohatení žalovaného. S odkazom na odseky 44. a 45. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie sa dôkladne zaoberal námietkou premlčania, ktorú v konaní vzniesol žalovaný a uplatnené nároky žalobcu v rozsahu tejto námietky posudzoval aj hodnotil. V odseku 44. odôvodnenia súd prvej inštancie zrozumiteľne uviedol, že v prípade bezdôvodného obohatenia sa právo na jeho vydanie premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Oprávnený sa dozvie o skutočnostiach dozvie vtedy, keď pozná skutkové okolnosti, z ktorých možno usudzovať o tom, že preplatil istinu už dňom jej preplatenia. V predmetnom spore súd prvej inštancie vykonal dokazovanie výkazom o úhradách na návrh žalobcu a predložených žalobcom. Tento výkaz o úhradách predložil žalobca súdu prvej inštancie ako prílohu žaloby a tieto výkazy o úhradách boli žalovanému doručené spolu so žalobou dňa 4.10.2016. Výkazy o úhradách (listiny) a údaje v nich uvedené žalovaný nepoprel. Z odseku 45. odôvodnenia rozsudku

súdu prvej inštancie vyplýva nielen určenie dňa (2.9.2014), od ktorého súd prvej inštancie posudzoval plynutie premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia, ale aj spôsob výpočtu akým dospel k tej výške bezdôvodného obohatenia, ktoré je žalovaný povinný žalobcovi vydať. Išlo o úhrady, ktoré žalobca vykonal v prospech žalovaného za obdobie po 2.9.2014, od 11.9.2014 do 2.9.2016 (žalobca uplatnil nároky žalobou, ktorá došla súdu prvej inštancie dňa 2.9.2016). Žalovaný mal objektívnu možnosť v odvolaní tvrdiť také konkrétne skutočnosti, ktorými by vyvrátil správnosť právnych záverov súdu prvej inštancie na vyhodnotenie námietky premlčania a výšky bezdôvodného obohatenia, ktorú žalobca uplatnil jednak po uplynutí premlčacej doby a počas jej plynutia. Závery súdu prvej inštancie v odsekoch 44. a 45. odôvodnenia sú správne, preskúmateľné a odvolací súd sa s nimi stotožňuje.

29. Žalobca sa v zmysle zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa oprávnene domáhal vydania bezdôvodného obohatenia s poukazom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť zmlúv o úvere z dôvodu absencie obligatórnej náležitosti predmetných zmlúv, pričom sa súčasne domáhal priznania finančného zadosťučinenia. Je nesporné, že žalovaný pri vstupe do úverového vzťahu so žalobcom vystupoval z pozície dodávateľa, ktorý konal o predmete svojej obchodnej a inej podnikateľskej činnosti a žalobca vystupoval v pozícii spotrebiteľa a nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Preto odvolací súd považuje za správny záver súdu prvej inštancie o práve žalobcu na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Žalobcovi, ktorý v tomto spore úspešne uplatnil porušenie práva ustanoveného právnym predpisom, vznikol podľa citovaného zákona nárok na zaplatenie finančného zadosťučinenia. Odvolací súd sa stotožnil aj s výškou finančného zadosťučinenia 500 eur, keď bolo treba prihliadnuť aj k výške bezdôvodného obohatenia, t.j. sume 2 893,32 eur, ktorú sumu žalobca zaplatil žalovanému bezdôvodne a to len v tej časti, ktorú žalobca uplatnil počas plynutia premlčacej lehoty (žalobca preplatil sumu 3 864,37 eur).

30. Odvolací súd po vyhodnotení podstatných odvolacích tvrdení žalovaného konštatuje, že v odvolacom konaní nezistil žiadne dôvody na iné posúdenie skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie, ktoré vychádzajú z obsahu súdneho spisu a dávajú dostatočný podklad vo výroku II. a III. jeho rozsudku. Rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny a táto vecná správnosť predstavuje správnu aplikáciu a interpretáciu právnych noriem na základe správne zisteného skutkového stavu.

31. Za skutkovo a právne správny považuje odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie aj vo výroku IV. o náhrade trov konania, o ktorých rozhodol súd prvej inštancie, vychádzajúc zo zásady zodpovednosti za výsledok (zásada úspechu) a miery úspechu, ktorá sa zisťuje tak u žalobcu ako aj u žalovaného. Miera úspechu vo veci závisí od vzťahu meritórneho rozhodnutia k žalobnému petitu. Žalobca bol v konaní plne úspešný a preto má podľa § 255 ods. 1 CSP proti žalovanému nárok na náhradu trov konania.

32. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 a § 262 ods. 1 CSP. Žalobcovi ako úspešnej strane sporu v odvolacom konaní žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli, preto odvolací súd žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

33. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) :

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva

v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)

- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).